

Књига пророка Данила – број сто петнаест

Откривање пророчких обележја последњег нараштаја

Jeff Pippenger

2024-03-04

У последњем нараштају једног народа који се мимоилази, препознају се извесне пророчке одлике. Тада су они нараштај аспида, јер су изградили карактер Сотоне. Они су нараштај прељубочинаца, јер су успоставили неосвећене везе с непријатељима Божјим. Дошли су до тачке у којој виде, али не могу да разумеју; чују, али не могу да схвате, јер су необраћени, што је представљено тиме да им је срце одебљало. О управо тој појави Мојсије је најпре говорио.

И Мојсије сазва свега Израиља и рече им: Видели сте све што је Господ учинио пред вашим очима у земљи египатској Фараону и свим слугама његовим и свој земљи његовој; велика искушења која су виделе очи твоје, знаке и она велика чудеса. Али вам Господ не даде срца да разумете, ни очију да видите, ни ушију да чујете, до данашњег дана. Поновљени закони 29:2–4.

У првом помињању лаодикејског феномена гледања и слушања, оно што Божји народ није у стању да види јесу знаци и чудеса његове темељне историје. Јеремија тај феномен поистовећује као обележје „лудих девојака“ у последњим данима, и као представљање одбијања лудих девојака да прихвате поруке тројице анђела, које почињу објавом првог анђела да се треба бојати Бога Творца. Због те побуне они не примају позни дажд.

Објавите ово у дому Јаковљевом и разгласите у Јуди, говорећи: Чујте сада ово, о народе луди и без разума, који имате очи, а не видите; који имате уши, а не чујете: Зар се мене нећете бојати? говори Господ; зар нећете дрхтати преда мном, који сам поставио песак за међу мору вечном уредбом, да је не може прећи; и мада се валови његови подижу, ипак не могу надвладати; мада хује, ипак не могу прећи преко ње? Али овај народ има срце отпадничко и бунтовно; отпадоше и отидоше. Нити говоре у срцу своме: Бојмо се сада Господа Бога својега, који даје дажд, и рани и позни, у своје време; који нам чува одређене седмице жетве. Безакоња ваша одвратише ово, и греси ваши ускратише вам добра. Јеремија 5:20–25.

Лезекиљ поистовећује оне који испољавају обележја представљена гледањем а не разумевањем као дом одметнички. Они су дом одметнички који неће да виде историју својих темеља, који су луде девојке, које су необраћене зато што одбијају вест првог анђела, а то значи одбити их све; јер ако не прихватите вест првог анђела, не можете прихватити ни другу ни трећу. У том стању позни дажд се ускраћује тим девојкама у време позног дажда. Пошто је Исус у свом излагању указао на ово обележје, затим је прешао да изнесе причу о сејачу.

Али благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер заиста вам кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше. Чујте, дакле, причу о сејачу. Кад ко слуша реч о царству, а не разуме је, долази нечастиви и отима оно што је посејано у његовом срцу. То је онај који је примио семе покрај пута. А који је примио семе на каменитим местима, то је онај који слуша реч и одмах је с радошћу прима; али нема корена у себи, него је непостојан; па кад настане невоља или гоњење због речи, одмах се саблажњава. А који је примио семе међу трње, то је онај који слуша реч; али брига овога света и превара богатства загушују реч, те он остаје без плода. А који је примио семе у добру земљу, то је онај који слуша реч и разуме је; и који доноси плод, те један рађа стотруко, други шездесетотруко, а трећи тридесетотруко. Другу причу изложи им, говорећи: Царство небеско је слично човеку који је посејао добро семе на својој њиви. Али док су људи спавали, дође његов непријатељ, посеја кукољ међу пшеницом и оде. А кад усев изниче и донесе род, тада се показа и кукољ. И слуге домаћинове приступише и рекоше му: Господару, ниси ли ти посејао добро семе на својој њиви? Откуда, дакле, кукољ? А он им рече: Непријатељ човек то је учинио. Тада му слуге рекоше: Хоћеш ли, дакле, да идемо и почупамо га? А он рече: Не; да не бисте, купећи кукољ, ишчупали с њим и пшеницу. Оставите нека обоје расте заједно до жетве; и у време жетве рећи ћу жетеоцима: Саберите најпре кукољ и свежите га у снопове да се сажеже; а пшеницу саберите у моју житницу. Матеј 13:16–30.

Људи су кукољ, а мудри су пшеница. У причи о десет девојака, поседовање уља јесте оно што показује разлику између те две класе, а код пшенице и кукоља она се заснива на томе да ли се семе, које је реч, разуме. Прво помињање класе која неће видети и стога разумети, од стране Мојсија, поставља поруку коју треба разумети као знаке и чудеса темељне историје. Последње пророчко упућивање на чиниоце слепила побуњеничког дома, од стране Елен Вајт, поистовећује да су очи које су биле благословене да виде оно што су сви праведни људи желели да виде, биле историја милеритског покрета.

„Све поруке дате од 1840. до 1844. године треба сада снажно износити, јер има много људи који су изгубили своје упориште. Поруке треба да иду свим црквама.“

„Христос је рекао: ‘Блажене су ваше очи, јер виде; и ваше уши, јер чују. Јер, заиста вам кажем, да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и не видеше; и да чују оно што ви чујете, и не чуше’ [Matthew 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.” Manuscript Releases, volume 21, 436, 437.

Исус увек крај приказује помоћу почетка, а прво упућивање на оне који имају очи, а не виде нити разумеју, и последње упућивање, показују да је темељна историја побуњеничког дома оно што се не види, те се стога одбацује, и тако спречава неразумне да препознају позни дажд. Историја 1840–1844. године била је прототипски приказана избављењем древног Израилља из египатског ропства. Неуспех древног Израилља да прође почетни процес испитивања довео их је до Кадиса, где су прихватили лажни извештај десеторице ухода и изабрали новог вођу да их поведе натраг у Египат. Четрдесет година касније били су поново

доведени у Кадис, и Мојсије је пао тако што је по други пут ударио у Стену.

Иако је Мојсије подбацио, Исус Навин је ипак наставио да их води у Обећану земљу. Последњи испит код Кадиса био је повезан с озбиљном побуном, јер Исус увек почетком приказује крај, а побуна десеторице ухода код Кадиса на почетку четрдесет година, као и на крају четрдесет година, такође приказује велику побуну код Кадиса. Па ипак, упркос Мојсијевој побуни код Кадиса, виђење уласка у Обећану земљу више није било одложено.

У побуни из 1863. године, која је довела до појачане побуне 1888. године, која је довела до појачане побуне 1919. године, а која је кулминирала побуном 1957. године, Исус је лаодикијски адвентизам вратио натраг у Кадис. Вратио их је у историју у којој је трећи анђео дошао и започео процес испитивања који је на крају испољио побуну из 1863. године и прогонство у лутање по пустињи Лаодикије. Трећи анђео је ушао у завршну историју лаодикијског адвентизма 11. септембра 2001. године, када је сишао моћни анђео из Осамнаестог поглавља Откривења, који је трећи анђео. Он је тада објавио да је Вавилон пао, као што је то било предсказано обарањем Невродове куле, када су куле града Њујорка биле срушене.

„Порука трећег анђела неће бити схваћена; светлост која ће обасјати земљу својом славом биће названа лажном светлошћу од оних који одбијају да ходе у њеној све већој слави.“ Review and Herald, May 27, 1890.

Као што је било са древним Израиљем, тако је и са савременим Израиљем. Нараштај који је сведок 11. септембра 2001. јесте последњи нараштај. Исус је у двадесет и првом поглављу Јеванђеља по Луки рекао да „овај нараштај“, а тај нараштај је одредио као оне који живе када небо и земља пролазе, што се збива о Другом доласку. Тај нараштај који буде жив да посведочи Христов повратак препознаће знак који им доказује да су они последњи нараштај. Они ће знати и разумети да су они ти који живе када се „дејство сваког виђења“ више не „одлаже“.

Док је Исус са ученицима излазио из храма, они су Га замолили да им објасни шта је мислио Својим описом разорења храма. Тај разговор је представљао разговор који Његови ученици воде током последњег нараштаја. Ученици су желели да разумеју шта је мислио када је више пута поучавао да лаодикејска адвентистичка црква треба да буде збрисана надоласећим законом о недељи, као што су они који се у њој клањају избљувани из Његових уста, те више нису они који говоре у Његово име.

Одговарајући ученицима, Исус је описао разорење Јерусалима и историју која је уследила, све до самог краја света. Пошто је изложио историјски преглед до деветнаестог стиха, затим се обраћа разорењу Јерусалима, разорењу које је могло наступити на крсту, али је Божјом милошћу и дуготрпљењем било одложено за око четрдесет година. На крају тих четрдесет година постојао би остатак који би избегао разорење, али само ако би препознао знак који им је тада дао.

На почетку древног Израиља постојао је период од четрдесет година, који је започео судом над побуном десеторице ухода, а који је, услед Мојсијевог посредовања, био одложен за четрдесет година. На крају древног Израиља био је суд над побуном крста, који је, услед Христовог дуготрпљења и милости, био одложен за четрдесет година. У обе повести постојао је остатак који је умакао. Исус увек илуструје крај нечега почетком нечега.

Исус је указао на знак повезан са разорењем Јерусалима и означио га као „дане освете“.

А када видите Јерусалим опкољен војскама, тада знајте да се приближило опустошење његово. Тада нека они који буду у Јудеји беже у горе; и који буду усред њега нека изиђу напоље; и који буду по крајевима нека не улазе у њега. Јер ово су дани освете, да се испуни све што је написано. Лука 21:20–22.

„дан освете“ јесу седам последњих зала, и из тог разлога Сестра Вајт повезује разорење Јерусалима са Божјим извршним судом у последњим данима.

Приступите, народи, да чујете; и послушајте, људи: нека чује земља и све што је на њој; васељена, и све што из ње исходи. Јер је гнев Господњи на свим народима, и јарост његова на свој њиховој војсци: он их је сасвим затро, предао их је покољу. И побијени њихови биће избачени, и смрад њихов уздизаће се из њихових лешева, и горе ће се растопити од крви њихове. И сва војска небеска распашће се, и небеса ће се савити као свитак; и сва њихова војска нападаће, као што лист опада с лозе, и као што смоква опада са смоквиног дрвета. Јер ће се мач мој напити на небесима: гле, сићи ће на Идумеју, и на народ мога проклетства, на суд. Мач Господњи напунио се крви, угојио се претилином и крвљу јагањаца и јараца, претилином бубрега овнова; јер Господ има жртву у Возри, и велико клање у земљи Идумејској. И једнорози ће сићи с њима, и јунци с биковима; и земља њихова натопиће се крвљу, и прах њихов угојиће се претилином. Јер је ово дан освете Господње, година наплата за парбу Сиона. Исаија 34:1–8.

Исус је Своје прво јавно представљање одржао у Назарету, објављујући Себе као Месију. То представљање је пророчки било управљано правилом првог помињања. Читање које је изабрао показало је да Његово дело обухвата и објављивање „дана освете Господње“, што је, према Исаији, такође „година одмазда за спор Сиона“.

У Назарету је Христос започео Своју јавну службу и објавио Себе као Месију. Тада су они који су слушали Његове речи, али их нису разумели, покушали да Га убију бацивши Га с горе. Почетак Његове службе био је обележен тиме што су људи из Његовог завичаја покушали да Га убију, а на крају Његове службе Његов народ Га је убио. Његова служба била је да се поистовети као Месија, што је постао када је био помазан приликом Свога крштења. При Његовом крштењу сишао је божански симбол да потврди испуњење пророчанства о доласку Месије. Дана 11. августа 1840. године сишао је божански симбол да потврди пророчанство о поруци кушања те историје. И 11. септембра 2001. године сишао је божански симбол да потврди проречену поруку те историје, која је порука позног дажда.

„Након што је два дана радио међу Самарјанима, Исус их је оставио да настави своје путовање у Галилеју. Није се задржавао у Назарету, где је провео своју младост и рано

мужевно доба. Пријем који му је тамо у синагоги био указао, када је објавио себе као Помазаника, био је толико неповољан да је одлучио да потражи плоднија поља, да проповеда ушима које ће слушати, и срцима која ће примити његову поруку. Он је својим ученицима изјавио да пророк нема части у својој постојбини. Ова изрека износи на видело ону природну невољност коју многи људи имају да признају икакав чудесно достојан дивљења развој у ономе који је ненаметљиво живео у њиховој средини и кога су присно познавали од детињства. У исто време, те исте особе могле би се дивље узбудити због претензија каквог странца и пустолова.“ The Spirit of Prophecy, volume 2, 151.

У двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки, Христос поистовећује сто четрдесет и четири хиљаде, последњи нараштај који не умире. Он то чини излажући историју која је започела Његовом последњом посетом ономе што је некада било дом Његовог Оца, али је затим постало дом Јудејаца. У излагању те историје које је Исус започео, Он је дошао до тачке у којој је Јерусалим, и храм о којем су ученици желели да знају, требало да буде разрушен (70. године н. е.). Он је то разорење означио као дане освете, што је било део Његове уводне објаве Његове службе. „Дани освете“ представљали су не само разорење Јерусалима 70. године, већ и време Божјег гнева, како је представљено у седам последњих зала.

Јер ово је дан Господа Бога над војскама, дан освете, да се освети својим противницима; и мач ће прождирати, и наситиће се и опиће се њиховом крвљу; јер Господ Бог над војскама има жртву у северној земљи, код реке Еуфрата. Јеремија 46:10.

„Дан освете“ над Вавилоном, представљен „жртвом у северној земљи крај реке Еуфрата“, почиње са недељним законом који ће ускоро доћи.

Због гнева Господњег неће бити насељена, него ће сва опустети; сваки који прође поред Вавилона зачудиће се и звиждаће над свим његовим ранама. Сврстајте се против Вавилона унаоколо; сви ви који затежете лук, гађајте га, не штедите стрела; јер сагреси Господу. Вичите на њега унаоколо: пружио је руку; темељи су му пали, зидови су му порушени; јер је ово освета Господња: осветите му се; како је чинио, тако чините њему. Истребите из Вавилона сејача и онога који држи срп у време жетве; од страха пред мачем тлачитеља свако ће се окренути своме народу, и свако ће побећи у своју земљу. Израил је расејана овца; лавови су га отерали: најпре га је прождрао цар асирски, а потом му је овај Навуходоносор, цар вавилонски, поломио кости. Зато овако говори Господ над војскама, Бог Израилев: ево, казнићу цара вавилонскога и земљу његову, као што сам казнио цара асирскога. И вратићу Израиља опет на пашу његову, и пасће по Кармилу и Васану, и душа његова наситиће се на гори Јефремовој и у Галаду. У оне дане и у то време, говори Господ, тражиће се безакоње Израилево, али га неће бити; и греси Јудини, али се неће наћи; јер ћу опростити онима које сачувам. Изиђи на земљу Мератајим, на њу, и на становнике Фекода; пустоши и затири за њима, говори Господ, и учини сасвим по свему што сам ти заповедио. Глас боја је у земљи, и велика погибија. Како се разби чекић све земље и сломи! Како Вавилон поста пустош међу народима! Поставио сам ти замку, и ухваћен си, Вавилоне, а да ниси ни знао; нађен си и ухваћен,

јер си се борио против Господа. Господ је отворио своју оружницу и изнео оружје свога гнева; јер је ово дело Господа Бога над војскама у земљи халдејској. Дођите на њу с краја, отворите њене житнице; нагомилајте је као гомиле и сасвим је истребите; нека ништа од ње не остане. Побијте све њене јунце; нека сиђу на клање; тешко њима! јер је дошао дан њихов, време похода њихова. Глас оних који беже и избављају се из земље вавилонске, да јаве на Сиону освету Господа Бога нашега, освету за храм његов. Сазовите стрелце на Вавилон: сви ви који затежете лук, улогорите се око њега унаоколо; нека нико из њега не умакне; вратите му по делу његовом; по свему што је чинио, тако му чините; јер се поносно уздизао против Господа, против Свеца Израилева. Јеремија 50:13–29.

Разорење Јерусалима 70. године нове ере представља извршни суд над вавилонском блудницом, који почиње ускоро долазећим недељним законом у Сједињеним Државама. Исус је знао да тиме означава 70. годину нове ере као ускоро долазећи недељни закон, јер је Он аутор своје Речи, и Он је Реч. Важно је препознати оквир пророштва који Исус износи у двадесет првом поглављу Јеванђеља по Луки, како би се разумело који је то знак што показује да је стигло последње поколење.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Христов долазак збиће се у најмрачнијем раздобљу историје ове земље. Нојеви и Лотови дани приказују стање света непосредно пре доласка Сина човечијег. Свето писмо, указујући унапред на ово време, објављује да ће Сотона деловати са сваком силом и ‘са сваком преваром неправде.’ 2. Солуњанима 2:9, 10. Његово деловање јасно се открива у нагло растућој тами, у безбројним заблудама, јересима и обманама ових последњих дана. Сотона не само да држи свет у ропству, него његове преваре прожимају и цркве које исповедају Господа нашега Исуса Христа. Велики отпад развиће се у таму дубоку као поноћ. Божјем народу то ће бити ноћ кушње, ноћ плача, ноћ прогона ради истине. Али из те ноћи таме засијаће Божја светлост.“

Он чини да „светлост засија из таме“. 2. Коринћанима 4:6. Када „земља беше без обличја и пуста, и тама беше над безданом“, „Дух Божји дизаше се над водом. И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост.“ 1. Мојсијева 1:2, 3. Тако и у ноћи духовне таме Божја реч одјекује: „Нека буде светлост.“ Своме народу Он говори: „Устани, светли се; јер дође видјело твоје, и слава Господња обасја те.“ Исaiја 60:1.

„‘Гле,’ каже Писмо, ‘тама ће покрити земљу, и густа тама народе; а Господ ће обасјати тебе, и слава Његова видеће се на теби.’ Стих 2. Христос, одсјај славе Очеве, дошао је на свет као његова светлост. Дошао је да представи Бога људима, и о Њему је записано да је био помазан ‘Духом Светим и силом’ и да је ‘прошао чинећи добро’. Дела 10:38. У синагоги у Назарету рекао је: ‘Дух Господњи је на Мени, јер Ме је помазао да јавим јеванђеље сиромасима; послао Ме је да исцелим скрушене у срцу, да проповедам ослобођење сужњима, и повратак вида слепима, да отпустим на слободу потлачене, да проповедам угодну годину Господњу.’ Лука 4:18, 19. То је било дело које је поверио Својим ученицима да чине. ‘Ви сте светлост свету’, рекао је. ‘Тако да се светли ваша светлост пред људима, да виде ваша добра дела, и прославе Оца нашега који је на

небесима.' Матеј 5:14, 16." Пророци и цареви, 217, 218.